ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ κ. ΜΙΣΑ. ΛΙΠΑΘΙΩΗ

Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

ΑΘΩΣ βγῆκε ἀπ' τὸ σταθμό, κρατώντας τὴ βαλίτζα του στὸ χέρι, τὸ χέρι του ἔτρεμε τόσο πολύ, πού, κάθε λίγο, ἔσφιγγε τὰ δάχτυλά του, μὴν τοῦ πέσει.

Στὴ θέση τῆς παλιᾶς Ἀθήνας, ἦταν τώρα μιὰ καινούρια πόλη, μὲ αὐτοκίνητα, μὲ μαγαζιά, μὲ μέγαρα, μ' ἕνα πλῆθος φυσιογνωμίες ἄγνωστες.

Τράβηξε μέσ' στὸν κόσμο, σὰ χαμένο πρόβατο. Ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατά, καθὼς περνοῦσε μέσ' στοὺς ἴδιους δρόμους, κ' ἔστριβε στὶς ἴδιες τὶς γωνιές, ποὺ εἶχε τόσα χρόνια νὰ τὶς δεῖ, καὶ ποὺ τὸν ἔδεναν χιλιάδες ἀναμνήσεις!

Πόσο χρόνια; Δὲ θυμᾶται πιά...

Πῆρε τὸ δρόμο τῆς παλιᾶς του γειτονιᾶς.

Τώρα ἡ καρδιά του ἔτρεμε ἀπ' τὴ συγκίνηση. Σὲ κάθε βῆμα σταματοῦσε, κ' ἐπιθεωροῦσε γύρω του, καὶ τὰ παραμικρότερα πράματα. Τοῦ φαινόταν πὼς βλέπει ὄνειρο, πὼς ὅλ' αὐτὰ δὲν ἦταν φυσικά, πὼς εἶχε βγεῖ ἀπ' τὴν πραγματικότητα, σὰ μεθυσμένος, ἢ σὰν ὑπνοβάτης...

Πῶς ἔφτασε στὴ γειτονιά του, μήτε ξαίρει.

Κι' ὅμως νὰ ἦταν αὐτὴ ἡ γειτονιά του. Τίποτα δὲν ἦταν ἀλλαγμένο. Κι' ὡστόσο ὅλα ἦταν ἀλλαγμένα: Τὰ δέντρα, ἡ μικρὴ πλατεῖα, πέρα, τὸ τράμ ποὺ προχωροῦσε πρὸς τὰ βάθη. Τὰ σπίτια εἶχαν μεγαλώσει, τὰ μαγαζιὰ εἶχαν πληθύνει, ἕνας καινούριος κόσμος κατοικοῦσε...

Σταμάτησε καὶ πάλι. Γύρισε νὰ κατατοπισθεῖ. Ἔψαχνε μὲ τὰ μάτια, νὰ βρεῖ τὸ σπίτι του.

Τὸ γνώρισε ἀμέσως.

Εἶδε τὴν αὐλή, τὸ σκουριασμένο πόμολο τῆς πόρτας, τὴ μικρὴ τὴ σκάλα. Τὸ μπαλκόνι βρισκόταν πάντα στὴν παλιά του θέσι. Δίπλα στὸ σπίτι του, εἶχε γίνει τώρα ἕνα μέγαρο, μ' ἕνα μεγάλο καφενεῖο ἀπὸ κάτω.

Κατάλαβε πὼς δὲ μποροῦσε νὰ βαδίσει. Τὸν πῆρε μιὰ τρεμούλα ξαφνική. Πῆγε καὶ κάθησε σ' ἕνα τραπέζι, κ' ἔριξε τὴ βαλίτζα του, δίπλα, σὲ μιὰ καρέκλα.

Τὸ γκαρσόνι ἦρθε. Παράγγειλε μιὰ λεμονάδα.

Ἤθελε πρῶτα νὰ προσανατολισθεῖ, νὰ ἔρθει σ' ἐπαφὴ μὲ τοὺς ἀνθρώπους, νὰ συνέλθει, νὰ μάθει, νὰ ρωτήσει...

Ἤπιε τὴ λεμονάδα του, χωρὶς νὰ ξαίρει καλὰ καλὰ τί κάνει. Ἔνιωθε πὼς δὲ θὰ εἶχε ποτὲ τὴ δύναμη, ν' ἀνεβεῖ τὴ μικρὴ ἐκείνη σκάλα.

Κ' ἔπειτα, ἕνας τρόμος ξαφνικὸς τὸν πῆρε. Οἱ δικοί του, τάχα, νὰ καθόντουσαν ἐκεῖ, ἀκόμα; Εἶχαν φύγει, εἶχαν μείνει; Ζοῦσαν;...

Γύρισε τὰ μάτια του τριγύρω, ζητῶντας ἀπὸ κάπου μιὰ βοήθεια.

Ἡ μικρὴ πλατεῖα ἦταν γεμάτη κόσμο. Ἕνα πλῆθος νέα πρόσωπα περνοῦσαν.

Θέλησε τότε, μέσ' στὴ σαστισμάρα του, νὰ φωνάξει, νὰ ρωτήσει τὸ γκαρσόνι. Διψοῦσε νὰ ρωτήσει, καὶ νὰ μάθε...

Τὸ φώναξε μὲ τρόπο. Τὸ ρώτησε ποιανοῦ εἶνε τὸ σπίτι.

Ἐκεῖνο εἶπε: «—Τοῦ κυρίου τάδε». Ὄνομα ξένο, κι' ἄγνωστο τελείως.

«—Θᾶχουν πεθάνει!» εἶπε μὲ τὸ νοῦ του.

Ὅταν θέλησε νὰ μάθει περισσότερα, τὸ γκαρσόνι τοῦ εἶπε πὼς δὲν ξαίρει. Ἐργαζόταν δέκα μέρες σ' ἐκεῖνο τὸ κατάστημα, καὶ δὲν ἤξαιρε διόλου τοὺς γειτόνους. Εἶχε μόνον ἀκουστὰ γιὰ τ' ὄνομά τους. Ἀλλὰ θὰ ἤξαιρε ὁ καταστηματάρχης, ποὺ εἶχε χρόνια σ' αὐτὴ τὴ γειτονιά. Καὶ φώναξε τὸν καταστηματάρχη.

Ἐκεῖνος ἦρθε. Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος κοντόχοντρος, μὲ γναλιά, περιποιητικὸς καὶ σοβαρός.

Τὸν εἶδε χλωμὸ καὶ ταραγμένο. Μιλοῦσε μὲ τόση δυσκολία—μ' ὅλη τὴν προσπάθεια ποὺ ἔκανε, νὰ μοιάζει ἀδιάφορος—ποὺ μπέρδευε τὰ λόγια του, καὶ δὲ μποροῦσε νὰ τοῦ πεῖ τί θέλει. Φαινόταν ξένος, ἀπ' τὴ φορεσιά του, ἀκόμα κι' ἀπ' τὴν προφορά του, ποὺ ἔδειχνε πὼς εἶχε λείψει χρόνια.

Ὁ καταστηματάρχης κάθησε στὸ τραπέζι του. Ἔπισαν κουβέντα.

Ἀπὸ κουβέντα σὲ κουβέντα, ἔμαθε ἐκεῖνο ποὺ ζητοῦσε. Οἱ δικοί του ζοῦσαν. Καθόντουσαν ἀκόμα στὸ ἴδιο σπίτι—τὸ πατρικὸ τὸ σπίτι τῆς γυναίκας του. Πῆρε ἀναπνοή. Ἡ καρδιά του ἦρθε στὸν τόπο της.

Μιὰ στιγμὴ τοῦ ἦρθε νὰ φανερωθεῖ, ἀλλὰ κρατήθηκε. Τοῦ εἶπε μόνο πὼς εἶνε κάποιος μακρινός τους συγγενής, ποὺ εἶχε λείψει στὴν Ἀμερική, καὶ εἶχε χρόνια πολλὰ νὰ λάβει γράμμα.

Ὁ καταστηματάρχης, μὲ πολλὴν εὐγένεια, τοῦδοσε τὶς πληροφορίες ποὺ ζητοῦσε.

Ἡ κυρία εἶχε ξαναπαντρευτεῖ. Εἶχε μείνει χήρα, ἀπ' τὸν πρῶτον ἄντρα της. Ὁ πρῶτος ἄντρας της εἶχε χαθεῖ στὰ ξένα. Δὲν εἶχε πολλὰ χρόνια ξαναπαντρεμένη. Εἶχε πάρει ἕναν ξάδερφό της, ποὺ τῆς στάθηκε προστάτης, τὴν ἐποχὴ ποὺ ἔχασε τὸν ἄντρα της. Ὁ μεγάλος γιός της εἶχε ἀκολουθήσει τὸ δικαστικὸ κλάδο, καὶ εἶχε τώρα μιὰ καλὴ θέση, σὲ κάποια ἐπαρχία. Ἡ κόρη εἶχε παντρευτεῖ, καὶ κείνη, μ' ἕνα μηχανικό, ἀλλὰ εἶχε χάσει, πρὸ ὀκτὼ μηνῶν, ἕν' ἀγοράκι, καὶ ἦταν ἀπαρηγόρητη.

Ὁ μικρότερος ὁ γιός—αὐτός, ἀπ' τὸ δεύτερο τὸ γάμο—πήγαινε ἀκόμα στὸ σχολεῖο. Ὑπῆρχε κι' ἄλλο ἕνα κοριτσάκι, ἀλλ' αὐτὸ εἶχε πεθάνει πολὺ μικρό. Ἡ πεθερά του, κι' αὐτὴ εἶχε πεθάνει.

Τ' ἄκουγε ὅλ' αὐτά, σὰ μιὰ ξένη ἱστορία, ἀπορώντας κι' ὁ ἴδιος γιὰ τὸ θάρρος του. Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἦταν ἕνας ἄλλος ἄνθρωπος. Ὁ παλιὸς εἶχε πραγματικὰ πεθάνει. Κι' ὅμως ὁ πεθαμένος ἐκεῖνος γύριζε, ποῦ καὶ ποῦ, μέσα του, κ' ἔνιωθε ὅλ' αὐτὰ τὰ λόγια, πότε μ' ἀναχούφισι, πότε κατάστηθα, σὰ μαχαιριές.

Ὁ καταστηματάρχης σηκώθηκε, τὸν χαιρέτησε, καὶ πῆγε μέσα.

Ἔμεινε μόνος. Ὁ ἥλιος πλησίαζε νὰ δύσει.

Ἤπιε τότε τρία-τέσσερα κονιάκ, τῶν' ἀπάνω στ' ἄλλο. Κοίταξε τὸ σπίτι. Τὰ παράθυρα ἦταν κλειστά. Μόνο, στὸ ἀπάνω πάτωμα, ἦταν ἀνοιχτὸ κάποιο παράθυρο. Ἔβλεπε τὴν κουρτίνα του ποὺ ἔπαιζε, κι' ἀπὸ πίσω, μιὰ γλάστρα μὲ χρυσάνθεμα. Τοῦ φαινόταν σὰ νὰ βλέπει ὄνειρο.

Σιγὰ-σιγά, μὲ τὸ πιοτό, ἄρχισε νὰ παίρνει λίγο θάρρος.

Ἔμεν' ἐκεῖ, καρφωμένος στὸ κάθισμά του, χωρὶς νὰ ξαίρει τί πρόκειται νὰ κάνει. Ἤπιε πάλι. Ἤταν ἐλεεινὸς ἀπ' τὸ ταξείδι, ἀλλὰ τώρα δὲν ἔνιωθε τὴν κούραση. Κ' ἐξ ἄλλου, ἦταν ἀρκετὰ συνηθισμένος σ' αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὶς ταλαιπωρίες.

Κοίταξε τὸ σπίτι. Ἔνιωθε τώρα καθαρά πὼς δὲ θὰ τολμοῦσε, μὲ κανέναν τρόπο, ν' ἀνεβεῖ τὴ σκάλα.

Στὸ μπαλκόνι, βγῆκε τότε μιὰ κοπέλλα. Φαινόταν ὑπηρέτρια. Ἔπειτα, κάποιος χτύπησε στὴν πόρτα.

Ἔκανε χίλιες ὑποθέσεις μὲ τὸ νοῦ του. Νὰ ἦταν τάχα ὁ ἄντρας τῆς γυναίκας του; Τὰ μάτια του εἶχαν θολώσει. Δὲν ἔβλεπε μπροστά του. Μὰ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος βγῆκε πάλι. Φαινόταν βιαστικός.

Ἡ ὥρα περνοῦσε.

Ἔπινε, ἔπινε διαρκῶς, σὰν ἕνας ἄνθρωπος ποὺ θέλει νὰ ξεχάσει. Ἔνιωθε πὼς ἦταν πεθαμένος, πεθαμένος στὴ συνείδησή του, πεθαμένος ἀπέναντι στοὺς ἄλλους. Ἔνιωθε πὼς ἦταν ὁ «βρυκόλακας», ποὺ ξαναγυρίζει στὴ ζωή. Κατὰ βάθος, ἴσως, ἕνας ἔνοχος—ἕνας μεγάλος, τραγικὸς ἐγκληματίας...

Ξαφνικά, εἶδε μιὰ γυναίκα νὰ βγαίνει ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ. Ἤταν μαζὶ μὲ κάποιαν ἄλλη, πιὸ ἡλικιωμένη. Μιλοῦσαν ζωηρά, κ' οἱ δυό. Τὶς γνώρισε ἀμέσως. Ἤταν ἡ γυναίκα του κ' ἡ κόρη του.

Τινάχτηκε ὁλόρθος. Θέλησε νὰ τρέξει, νὰ μιλήσει. Κρατήθηκε, ὡστόσο. Πιάστηκε στὴν καρέκλα, νὰ μὴν πέσει.

Πέρασαν δίπλα του. Ἡ κόρη του, μάλιστα, τὸν κοίταξε. Θέλησε πάλι νὰ τρέξει ἀπὸ πίσω τους, νὰ τοὺς μιλήσει, νὰ φανερωθεῖ. Ἀλλὰ δὲ μποροῦσε νὰ βαδίσει. Ἔμεινε καρφωμένος ἐκεῖ πέρα, μὲ τὰ μάτια χαμένα καὶ τρελλά, μὲ τὰ χείλη σφραγισμένα, σὰν παράλυτος. Ἔνιωθε, μέσ' στὸ χάος τοῦ μυαλοῦ του, τὸ φοβερὰ «μοναδικὸ» τῆς θέσεώς του—τὸ τραγικὸ καί, συγχρόνως, τὸ γελοῖο!

Αἰσθάνθηκε τὰ γόνατά του νὰ λυγίζουν. Ξανάτεσε τότε στὴν καρέκλα του, νὰ συγκεντρώσει τὶς χαμένες του τὶς σκέψεις.

Οἱ δυὸ γυναῖκες εἶχαν στρίψει στὴ γωνιά.

***

Ὁ ἥλιος εἶχε βασιλέψει τώρα. Τὰ φῶτα ἦταν ἀναμμένα. Το καφενεῖο ἦταν γεμάτο κόσμο. Τότε ἔνιωσε, ἄλλη μιὰ φορά πὼς ἦταν πεθαμένος.

Πλήρωσε, πῆρε τὴ βαλίτζα του, σηκώθηκε, καὶ τράβηξε, τρεκλίζοντας, στὴν τύχη. Χωρὶς νὰ καταλάβει, βρέθηκε ἀπὸ πίσω στὴν Ἀκαδημία.

Ἐξακολούθησε νὰ περπατεῖ στὴν τύχη. Μιὰ στιγμή, ἔνιωσε πὼς ἔπεφτε ἀπάνω στοὺς ἀνθρώπους. Δὲν εἶχε πιὰ συνείδηση τῶν γύρω του. Δὲν ἤξαιρε ποῦ πάει.

Σὲ λίγο βρέθηκε καὶ πάλι στὴν Ὀμόνοια. Δὲν εἶχε ψάξει γιὰ ξενοδοχεῖο. Κρατοῦσε τὴ βαλίτζα του στὸ χέρι.

Στάθηκε πάλι σ' ἕνα πεζοδρόμιο. Εἶδε

τὸν κόσμο ν' ἀνεβαίνει σ' ἕνα τράμ. Ἀνέβηκε καὶ κεῖνος. Ἔφτασε σὲ μιὰ πλατεῖα, ποὺ δὲν ἤξαιρε. Δὲ μποροῦσε πιὰ νὰ θυμηθεῖ. Μιὰ μικρὴ ὀρχήστρα ἔπαιζε, στὴ μέση τῆς πλατείας. Γύρω-γύρω ἦταν ἕνα σωρὸ τραπέζια. Κόσμος πολὺς ἦταν καθισμένος στὰ τραπέζια.

Φώναξε μιὰ μακρούλα ποὺ περνοῦσε, καὶ τῆς ἔδοσε μιὰ λίρα. Αὐτὴ τὴν πῆρε, λίγο φοβισμένη, τὴν κοίταξε ποὺ γνάλιζε, καὶ τὄβανε στο πόδια.

Δὲν ἤξαιρε τί ἔκανε.

Ξαναπῆρε τὸ μεγάλο δρόμο, κ' ἀφοῦ περπάτησε, δὲν ξαίρω πόση ὥρα, ξαναβγῆκε πάλι στὴν Ὁμόνοια. Ἀνέβηκε τὴν ὁδὸν Σταδίου, κ' ἔφτασε πάλι στὴν Ἀκαδημία. Μπῆκε τότε, πάλι, σ' ἕνα τράμ. Αὐτὸ τὸ τράμ τραβοῦσε γιὰ τὸ Φάληρο.

Ἔφτασε στὸ Παλιὸ τὸ Φάληρο, χωρὶς νὰ ξαίρει πῶς. Τὸ βρῆκε ἀλλαγμένο. Τρόμαξε νὰ τὸ γνωρίσει. Ἔνιωθε πὼς πεινοῦσε. Μόλις ὅμως κάθησε σὲ μιὰ μικρὴ ἐξέδρα, καὶ πιράγγειλε, κατάλαβε πὼς δὲ μπορεῖ νὰ φάει τίποτε. Προσπαθοῦσε νὰ γιορίσει στὴ ζωή—ἔνιωθε ὅμως πὼς δὲν ἦταν δυνατόν.

Τὸ μυαλό του γύριζε, χωρὶς νὰ σταματάει. Ὅλα τὰ χρόνια ποὺ πέρασε στὰ ξένα, ὅλες οἱ περιπέτειες ποὺ εἶχε δοκιμάσει, ἡ μέθη τῶν μεγάλων ταξειδιῶν, γύριζαν μπροδεμένα στὸ μυαλό του, σὰ μιὰ ταινία κινηματογράφου. Γύριζαν, μ' ἕνα πλῆθος λεπτομέρειες, ἐπίμονα, σκληρά, χωρὶς διάλειμμα—σὰ μηχανὴ ποὺ ἔσπασαν τὰ φρένα της, καὶ πιὰ δὲ θὰ μπορέσει νὰ σταθεῖ...

Σηκώθηκε μηχανικά, κ' ἄρχισε νὰ περπατεῖ στὴν ἄσφαλτο. Εἶχε ξεχάσει τὴ βαλίτζα του, στὴ μικρὴ ἐξέδρα, καί, μιὰ στιγμή, θέλησε νὰ γυρίσει νὰ τὴν πάρει. Κι' ὅμως' ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του.

Τράβηξε μόνος, μακρυά, χωρὶς ἐλπίδα, μ' ἕνα μεγάλο ἄδειο στὴν ψυχή, σὰ νὰ μὴν εἶχε τίποτε κοινὸ μὲ τοὺς ἀνθρώπους, ἀπὸ καιρὸ χαμένος γιὰ τοὺς ἄλλους, χαμένος γιὰ τὸν ἴδιον ἑαυτό του, ἔρημος, καθώς τ' ἄστρα στὸ διάστημα, μέσ' στὶς ἰλιγγιώδεις τροχιές τους, ποὺ τὰ σιμώνουν, καὶ τ' ἀποχωρίζουν, χωρὶς ἐλπίδα νὰ συναντηθοῦν ποτέ...

Κατηφόρησε στὴν ἀμμουδιά.
Τὰ πόδια του βάδιζαν μὲ δυσκολία μέσ' στὸν ἄμμο.

Ἀπὸ πίσω ἐρχόταν ὁ θόρυβος τῶν αὐτοκινήτων ποὺ περνοῦσαν. Κάποια γέλια δυνατὰ ἔσκασαν ἔξαφνα, δεξιά, στὰ βάθη τῆς ἀχρογιαλιᾶς—τὰ γέλια τῶν ἄλλων τῶν ἀνθρώπων, ποὺ ζοῦσαν, καὶ γελοῦσαν, καὶ γλεντοῦσαν...

Ἀνέβηκε τότε σ' ἕνα βράχο, καὶ κοίταξε τὴ θάλασσα...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΑΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Η ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΣΑΜΠΑΝΙΑΣ

Ἡ σαμπάνια ἔχει γίνει πειὰ ἕνα ἀπὸ τὰ συνηθέστερα ποτὰ τοῦ ἀνθρώπου, πρὸ πάντων στὶς πόλεις, καὶ ἔχει μεγάλη κατανάλωσι σ' ὅλο τὸν κόσμο. Ὁ τόπος τῆς παραγωγῆς τοῦ θαυμασίου αὐτοῦ κρασιοῦ εἶνε ἡ Γαλλικὴ ἐπαρχία Καμπανία. Ἡ σαμπάνια δὲν ἐξάγεται στὸ ἐμπόριο ἀμέσως μετὰ τὴν παρασκευή της, ἀλλ' ἀφοῦ περάσουν 4—5 χρόνια, κατὰ τὰ ὁποῖα διατηρεῖται κλεισμένη μέσα σὲ ἀπίφαντα ὑπόγεια. Στὰ ὑπόγεια αὐτὰ ὑπολογίζεται ὅτι ὑπάρχει παρακαταθήκη ἡ ὁποία θὰ ἀρκοῦσε νὰ τροφοδοτήση τὸ ἐμπόριο γιὰ πέντε χρόνια. Ἂν σ' αὐτὸ τὸ διάστημα συνέβαινε καταστροφὴ στ' ἀμπέλια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα παράγεται ἡ σαμπάνια. Μὲ τὸν καμπανίτην αὐτόν, ποὺ μένει διαρκῶς στὶς ἀποθῆκες, θὰ μποροῦσε νὰ γεμίση μιὰ τεραστία μπουκάλα ἔχουσα ὕψος 112 μέτρων καὶ πλάτος ἀνάλογο, ἴση δηλαδὴ μὲ τὸ τρίτο περίπου τοῦ πύργου τοῦ Ἄϊφελ. Ἡ ἐπαρχία Καμπανία, ἡ ὁποία παράγει τὴ σαμπάνια, περιλαμβάνει ἀμπελῶνας ἐκτάσεως 150 ἑκατομμυρίων τετραγωνικῶν μέτρων καὶ περιέχει 600 ἑκατομμύρια κλήματα, παράγει δὲ κάθε χρόνο 50 ἑκατομμύρια περίπου λίτρες οἴνου. Ἡ ἀξία ὅλων τῶν ἀμπελώνων τῆς ἐπαρχίας Σαμπὰν ὑπολογίζεται σὲ πολλὰ ἑκατομμύρια φράγκα.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΧΑΡΙΤΟΣ

Ἕνα κολλέγιο θηλέων στὸ Σικάγο ἀνέγραψε μεταξὺ τοῦ προγράμματος τῶν μαθημάτων του διὰ τὸ ἔτος 1929—1930 καὶ εἰδικὴν ὥραν «μαθημάτων χάριτος!»

Τὰ μαθήματα αὐτὰ θὰ περιστρέφωνται περὶ τὴν κομψότητα τῆς ρόμπας, τῆς ἐσωτερικῆς διακοσμήσεως τῶν σπιτιῶν, τῆς κούρας τοῦ δέρματος κλπ.

Διορίσθη ἤδη καὶ ὁ εἰδικὸς καθηγητής, ὁ ὁποῖος καὶ προέβη σὲ σχετικὲς... καλλιωτικὲς δηλώσεις!

ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἔνας πκρ' ὀλίγον βασιλεύς μας;..

Θὰ εἶνε τώρα περαπάνω ἀπὸ δέκα χρόνια, ὁπότε μία ὁμὰς θερμοκεφάλων ἀξιωματικῶν, πολιτικῶν καὶ δημοσιογράφων, ἀποδίδουσα ὅλας τὰς προσβολὰς ποὺ ὑφίστατο τότε ἡ Ἑλλὰς ἀπὸ τοὺς Τούρκους καὶ τὶς δυστυχίες της στὸν μακαρίτη βασιλέα Γεώργιο, τὸν κάλησμόνητο», ὅπως τὸν ἀτεκάλεσε κατόπιν ὁ Γαβριηλίδης, ἀποφάσισε νὰ τὸν ἐκθρονίση καὶ νὰ ζητήση ἄλλον βασιλέα γιὰ τὴν Ἑλλάδα.

Μετὰ πολλὰς λοιπὸν συσκέψεις, ἀποφάσισαν νὰ ἀποτανθοῦν στὸ ἀδελφὸν καὶ φίλον (!) Ἰταλικὸν Ἔθνος καὶ νὰ ζητήσουν γιὰ βασιλέα τῶν Ἑλλήνων τὸν Δοῦκα τῶν Ἀμπροιντζίων.

Ἡ ἰδέα αὐτὴ δὲν ἔκαμε καμὴ ἐντύπωσι σ' ὅσους τὴν ἄκουσαν. Ἡ Ἰταλία δὲν εἶχε δείξει ἀκόμα τόσο φανερὰ τὸν μισελληνισμό της καὶ τὴν εἰς βάρος τῶν Ἑλλήνων μεγαλομανία της. Ἐκτὸς αὐτοῦ ὁ Δοῦξ τῶν Ἀμπροιντζίων, μὲ κάτι ταξεῖδιά του περιπετειώδη, γαρνιρισμένα μὲ ἀρκετὴ Ἰταλικὴ φαντασία, εἶχε κατασταθῆ ἕνα πρόσωπο κάτως θρυλλικὸ γιὰ τὴν Ἑλλάδα.

Ὅταν λοιπὸν οἱ συνωμόται εἶδαν πὼς ἡ ἰδέα τους ἔκαμε ἀγαθὴ ἐντύπωσι στὸ λαό, σκέφθηκαν νὰ προσεταιρισθοῦν καὶ μερικοὺς ἀρχηγοὺς Κομμάτων καὶ διευθυντὰς ἐφημερίδων, γιὰ νὰ τὴν πραγματοποιήσουν.

Ἀπετάνθησαν λοιπὸν καὶ στὸν κ. Σίμον τῆς «Πατρίδος».

Ὁ κ. Σίμος ἅμα ἄκουσε τὶς σκέψεις καὶ τὶς ἰδέες τους, κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ τοὺς εἶπε:

— Ὡς τώρα εἴχαμε ἕνα βασιλέα χάρτινο! (Ἐννοοῦσε τὴν εἰκονικὴν ὕπαρξιν τοῦ βασιλέως, ἄνευ δικαιωμάτων σ' ἕνα πολίτευμα βασιλευομένης Δημοκρατίας, ὅπως ἦταν τότε τὸ Ἑλληνικόν). Ἐπειδὴ ὅμως δὲν μᾶς κάνει, τὸν θέλουμε... Ἀμ-προύντζινον!...

Καὶ ἡ συνεννοήσεις ἐσταμάτησαν, εὐτυχῶς ἐγκαίρως.

Ὁ Λεωνίδας καὶ τὰ κουνούπια τῶν Θερμοπυλῶν.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς στρατηγοὺς τῆς Ἐπαναστάσεως, ὁ Βάσσος Μαυροβουνιώτης, μετὰ τὴν μάχην τῶν Θερμοπυλῶν, ποὺ ἔγινε στὰς 12 Ὀκτωβρίου 1825 καὶ κατὰ τὴν ὁποίαν ἐνίκησαν οἱ Ἕλληνες τοὺς Τούρκους, ἀναγκάστηκε, ἐπειδὴ ἡ μάχη τελείωσε ἀργά, νὰ κοιμηθῆ ἐκεῖ κοντὰ μαζὶ μὲ τὰ παλληκάρια του.

Μαζὶ μὲ τοὺς Ἕλληνας ἦταν κ' ἕνας Ἄγγλος λόγιος, ὁ ὁποῖος ἔπεσε νὰ κοιμηθῆ δίπλα στὸν στρατηγὸ καὶ ὁ ὁποῖος, συγκεκινημένος, γιατὶ βρισκότανε στὸν ἱστορικῶς ἱερὸν ἐκεῖνον χῶρο, στὸν ὁποῖον ἐπολέμησαν οἱ Σπαρτιᾶται μὲ τοὺς Πέρσας, μιλοῦσε τὴν νύχτα γιὰ τὰς Θερμοπύλας καὶ τοὺς τριακοσίους τοῦ Λεωνίδα.

Ὁ Βάσσος, τὸν ὁποῖον δὲν ἄφινε νὰ κοιμηθῆ μὲ τὴν πολυλογία του καὶ ποὺ ὑπόφερε φρικτὰ ἀπ' τὰ κουνούπια ποὖχε τὸ μέρος αὐτό, ἄκουγε τὸν Ἄγγλο χωρὶς νὰ ἀπαντᾶ.. Κουρασμένος ὅμως ὅπως ἦταν ἀπὸ τὴν μάχη τῆς ἡμέρας καὶ ἀποκαμωμένος ἀπὸ τὴν ἀγρύπνια, σηκώθηκε τέλος καὶ κύτταξε τὸν Ἄγγλο μέσα στὰ μάτια γιὰ νὰ δῆ ἂν εἶνε στὰ καλά του ἢ παραμιλάει.

— Τί συλλογίζεσαι, στρατηγέ; τὸν ρώτησε τότε ὁ Ἄγγλος.

— Ἐγὼ θαυμάζω, δάσκαλε, τοῦ ἀπάντησε ὁ Βάσσος, ὄχι πῶς ἐπολεμήσανε ὁ Λεωνίδας καὶ οἱ τριακόσιοι μὲ τοὺς Πέρσας, ἀλλά...

— Ἀλλά, τί;

— Ἀλλὰ πῶς βαστάξαν τὰ κουνούπια, ποὺ κοντεύουν νὰ μᾶς ρουφήξουνε ζωντανοὺς ἀτόψε!... Ἅμα ἔχης τέτοια κουνούπια, δάσκαλε, τὸν ἄλλον τὸν ἐχθρὸν τί τὸν λογαριάζεις!...

ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ ΚΑΙ... Η ΝΕΚΡΑ ΘΑΛΑΣΣΑ

.. Γιὰ τὸν Δανὸ πρίγκηπα Κνοὺτ διηγοῦντο τὸ ἑξῆς χαριτωμένο ἀνέκδοτο: Ὁ πρίγκηψ, ὅταν θὰ ἦταν πολὺ μικρὸς ἀκόμα, δὲν ἄφινε κανέναν σὲ ἡσυχία μὲ τὴν πολυλογία του. Μιὰ μέρα ὁ πατέρας του, βαρυεστημένος πειὰ ν' ἀπαντάη στὶς ἀφελεῖς ἐρωτήσεις του, τοῦ εἶπε θυμωμένος:

— Πάψε πειὰ τὶς ἀνοησίες. Κάμε λογικὲς ἐρωτήσεις, γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ σὲ θεωροῦν βλάκα, ἐνῶ δὲν εἶσαι.

Τὸ παιδὶ σώπασε λίγο κ' ὕστερα ἀπὸ μιὰ μικρὴ σκέψη ρώτησε:

— Μπαμπᾶ, τοὺς θάβουν τοὺς νεκρούς;

— Βέβαια, παιδί μου.

Σὲ λίγο ὁ μικρὸς φάνηκε ὅτι ἤθελε νὰ πῆ πάλι κάτι. Ὡστόσο, ἐπειδὴ φοβόταν τὴν ὀργὴ τοῦ πατέρα του, σώπαινε. Τότε αὐτὸς βλέποντας τὴν ἀμηχανία του, τοῦ εἶπε:

— Λέγε... Τί θέλεις νὰ πῆς;...

— Νά, πατέρα... Ἀφοῦ θάβουν τοὺς νεκρούς, γιατὶ δὲν θάβουν, μπαμπᾶ, καὶ τή... Νεκρὴ Θάλασσα;